

Sygn. akt IV U 315/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Płaczek

Protokolant: stażysta Małgorzata Basta

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania W. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 11 lutego 2013 roku nr (...)

w sprawie W. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 315/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 29 lipca 2013 r.

Decyzją z dnia 11.02.2013 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29.04.2004 r.

w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1), odmówił W. T. przyznania prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia wymogów, określonych w art. 184 powołanej ustawy, od wystąpienia których uzależnione jest nabycie prawa do emerytury, ponieważ nie udokumentował 15-letniego stażu pracy wykonywanej

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Do stażu tego nie zaliczono wnioskodawcy- na podstawie świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach

i przedłożonej dokumentacji- okresu zatrudnienia w (...) S.A. w K. od 16.07.1969 r. do 27.10.1970 r. i od 23.10.1972 r. do 30.09.1992 r. na stanowisku montera- spawacza, ponieważ- jak wskazał organ rentowy- stanowisko to i wykonywane przez ubezpieczonego czynności nie odpowiadają zapisom zarządzenia resortowego.

Od decyzji tej odwołał się W. T., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że od 16.07.1969 r. do 27.10.1970 r. i od 23.10.1972 r. do 30.09.1992 r. pracował w szczególnych warunkach w Przedsiębiorstwie (...) w charakterze montera- spawacza na wysokości.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Kwestionując świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, podniósł ponadto, że w świadectwie tym nie wskazano w jakich okresach ubezpieczony zajmował poszczególne stanowiska i nie zawarto też wzmianki o tym, że pracował on przy spawaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym. Jak zauważył organ rentowy, również z dokumentacji pracowniczej nie wynika, aby w/w świadczył pracę w szczególnych warunkach stale i w pełny wymiarze czasu pracy. Reasumując, organ rentowy stwierdził, że nie uznał spornych okresów z uwagi na łączone stanowisko wnioskodawcy w spornym okresie.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że W. T., w dniu (...) r. osiągnął 60 lat życia. Na dzień 01.01.1999 r. odwołujący legitymuje się co najmniej 25- letnim stażem ubezpieczeniowym.

We wniosku z dnia 27.07.2012 r. odwołujący wniósł o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury.

Zaskarżoną decyzją z dnia 11.02.2013 r. (...) Oddział w T. odmówił W. T. przyznania prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udokumentował 15- letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołujący nie przystąpił do OFE.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Z dniem 16.07.1969 r. odwołujący W. T. został przyjęty do pracy w Przedsiębiorstwie (...) w N. w charakterze „montera instalacji wentylacyjno – klimatyzacyjnej”. Jako monter instalacji i urządzeń wentylacyjno - klimatyzacyjnych pracował do 30.04.1973 r., z tym, że od 28.10.1970 r. do 14.10.1972 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. W dniu 01.05.1973 r. powierzono mu „stanowisko montera urządzeń i instalacji powietrznej”. W takim też charakterze odwołujący pracował w ramach wyjazdu na budowę eksportową do W. od 27.05.1974 r. do 31.12.1975 r., gdzie skierowany został przez macierzysty zakład pracy, jak i po powrocie

z budowy eksportowej. Z dniem 01.02.1982 r. powierzono mu stanowisko „montera – spawacza”. Od 15.02.1983 r. aż do końca swojego zatrudnienia w wymienionym przedsiębiorstwie, które w 1972 r. zmieniło nazwę na Nowohuckie Przedsiębiorstwo (...) w K., a w 1992 r. na (...) Spółka Akcyjna

w K., tj. do 30.09.1992 r., odwołujący przebywał na budowie eksportowej w Austrii. W umowie z dnia 15.02.1983 r. wskazano, że w ramach wyjazdu za granicę odwołujący będzie pracował w charakterze montera.

dowód:

- akta osobowe, w szczególności: angaże z dnia: 31.07.1969 r., 09.04.1970 r., 23.10.1972 r., 28.04.1973 r., 28.02.1974 r., 28.02.1976 r., 27.09.1977 r. i 01.02.1982 r., umowy z dnia: 24.05.1974 r. i 15.02.1983 r. wraz z aneksami,
- kserokopia zaświadczenia z dnia 16.11.2005 r.- k. 17 cz. I akt ZUS,

- kserokopia świadectwa pracy z dnia 06.01.1993 r.- k. 20 cz. I akt ZUS,
- częściowo zeznania świadka J. L.- 00:13:19,

Przedsiębiorstwo zatrudniające odwołującego specjalizowało się z budownictwie przemysłowym, świadcząc usługi montażowe w dużych przemysłowych obiektach.

W przedsiębiorstwie tym zatrudnieni byli między innymi monterzy urządzeń i instalacji wentylacyjno-klimatyzacyjnych oraz powietrznych, którzy wykonywali wentylacje. Zajmowali się oni w szczególności montażem kanałów, wyciągów i nawiewów. Montaż instalacji napowietrznych odbywał się w większości, tj. w około 80%, na wysokości. Przedsiębiorstwo (...) zatrudniało również spawaczy. Na stanowisku montera - spawacza odwołujący zajmował się zarówno spawaniem, jak i przygotowaniem rur do spawania oraz montażem, przy czym częściej spawał niż montował. Jeżeli chodzi o prace monterskie, w większości odbywały się one na wysokości, ale również w kanale i na poziomie zerowym.

dowód:

- częściowo zeznania świadka Z. F.- 00:11:02-00:12:29,
- częściowo zeznania świadka F. G.- 00:16:47-00:23:27,
- częściowo zeznania świadka J. L.- 00:08:04-00:12:01,
- częściowo zeznania świadka E. P.- 00:18:30, 00:22:44

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, oraz zeznania świadków.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Zeznania świadków Z. F., F. G., J. L. i E. P. Sąd uznał za wiarygodne jedynie w części. Zeznania te tylko częściowo znalazły potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dowodach w postaci dokumentów. Chodzi tu głównie o angaże, na podstawie których można stwierdzić, jakie stanowiska zajmował odwołujący w spornym okresie. Poza tym, zeznania te były wzajemnie sprzeczne, nieprecyzyjne i mało jednoznaczne. I tak, świadek Z. F. podał, że w spornym okresie odwołujący zajmował się „przeważnie spawaniem” i czynnościami związanymi ze spawaniem. Zajmował on stanowisko montera - spawacza, ponieważ najpierw kończyło się szkołę, a dopiero po przeszkoleniu spawało się. Świadek F. G. wskazał, że wnioskodawca zajmował się zarówno spawaniem, jak i montowaniem, przy czym świadek ten nie umiał określić ile czasu zajmowało wnioskodawcy spawanie i czynności przygotowawcze do spawania w ciągu dnia, a ile montowanie. Jeżeli zaś chodzi o prace monterskie, zaznaczył, że prace te odbywały się zarówno na wysokości, jak i na poziomie zerowym i w kanale. Świadkowie zaś J. L. i E. P. zeznali, że w całym spornym okresie wnioskodawca zajmował się tylko i wyłącznie spawaniem.

Wobec takich rozbieżności, ustalając stan faktyczny sprawy, a następnie dokonując oceny prawnej mających miejsce zdarzeń, Sąd bazował przede wszystkim na treści dokumentacji pracowniczej odwołującego zgromadzonej w aktach osobowych.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie, czy odwołującemu J. L. przysługuje tzw. wcześniejsza emerytura z zastosowaniem obniżonego wieku emerytalnego, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Powołana ustawa w dziale X rozdział 2 zawiera szczególną regulację przejściową, dotyczącą niektórych ubezpieczonych, zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed dniem 01.01.1999 r.

W art. 184 ustawy zostało przewidziane prawo do wcześniejszej emerytury dla zamkniętego katalogu ubezpieczonych, urodzonych po dniu 31.12.1948 r., którzy do końca 1998 r. spełnili ustawowo określone wymogi stażowe. Zróznicowanie warunków przechodzenia na emeryturę ubezpieczonych, o których mowa w art. 184 ustawy w stosunku do innych ubezpieczonych dokonane zostało według kryterium urodzenia, ale także według kryterium posiadania na dzień 01.01.1999 r. wymaganego stażu zawodowego i ubezpieczeniowego.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy, ubezpieczonym, urodzonym po dniu 31.12.1948 r., przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 01.01.1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2). Wymagany w art. 184 ust. 1 pkt. 2 okres składkowy i nieskładkowy przewiduje art. 27 ustawy, w świetle którego okres ten wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Przepisy dotychczasowe w rozumieniu art. 184 powołanej ustawy, to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Z § 1 tego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników, wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Natomiast § 2 ust. 1 stanowi, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl zaś § 4, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny, wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący osiągnął wiek 60 lat oraz posiadał na dzień 01.01.1999 r. wymagany 25- letni okres ubezpieczenia i nie przystąpił do OFE.

Kwestią sporną pozostawała natomiast kwalifikacja jego pracy od 16.07.1969 r. do 27.10.1970 r. i od 23.10.1972 r. do 30.09.1992 r. w Przedsiębiorstwie (...) w N., które w 1972 r. zmieniło nazwę na (...) w K., a w 1992 r. na (...) Spółka Akcyjna w K..

Odmawiając ubezpieczonemu zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach tego okresu zatrudnienia organ rentowy wskazał na łączone stanowisko pracy montera- spawacza, podnosząc, że stanowisko to i wykonywane przez ubezpieczonego czynności nie odpowiadają zapisom zarządzenia resortowego. Zaznaczył też, że z dokumentacji pracowniczej nie wynika, aby odwołujący świadczył pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu

pracy. Z tych też zresztą powodów ZUS zakwestionował wystawione wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach (k. 7 cz. III akt ZUS).

Zgodnie z utrwaloną w judykaturze Sądu Najwyższego linią orzecniczą, dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca

w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych

w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. (por. wyroki SN: z dnia 19.05.2011 r., III UK 174/10, LEX nr 901652; z dnia 08.06.2011 r.,

I UK 393/10, LEX nr 950426; z dnia 01.06.2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638; z dnia 14.09.2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008/21-22/325; z dnia 19.09.2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008/21-22/329; z dnia 06.12.2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22.01.2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009/5-6/75 i z dnia 24.03.2009 r., I PK 194/08, LEX

nr 528152).

Podkreślić również trzeba, że świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach oraz zwykle świadectwa pracy nie są dokumentami urzędowymi w rozumieniu

art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający takie świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwa traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., które stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej w nim podstawy prawnej. Sąd może więc prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy świadczona przez stronę praca była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia i czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia z dnia 07.02.1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14.02.2012 r.,

III AUa 1717/11, LEX nr 1129731; wyrok SA w Katowicach z dnia 04.11.2008 r.,

III AUa 3113/08, LEX nr 552003; wyrok SA w Białymstoku z dnia 24.09.2008 r.,

III AUa 795/08, OSAB 2008/4/60-68).

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Sąd stwierdził, że w spornym okresie odwołujący nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach.

W tej mierze bazował głównie na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawcy w postaci angaży. Z ich treści bezsprzecznie wynika, że z dniem 16.07.1969 r. odwołujący został przyjęty do pracy w Przedsiębiorstwie (...) w N. w charakterze montera instalacji wentylacyjno- klimatyzacyjnej. Jako monter instalacji i urządzeń wentylacyjno- klimatyzacyjnych pracował do 30.04.1973 r. (z przerwą na odbycie zasadniczej służby wojskowej), a w dniu 01.05. 1973 r. powierzono mu stanowisko montera urządzeń i instalacji powietrznej. Jako monter - spawacz pracował zaś dopiero od 01.02.1982 r., z tym, że od 15.02.1983 r. aż do końca swojego zatrudnienia w wymienionym przedsiębiorstwie, tj. do 30.09.1992 r., przebywał na budowie eksportowej w Austrii, gdzie według zapisów umowy miał wykonywać pracę montera. Na marginesie warto zaznaczyć, iż sam okres od 1.02.1982r. do 30.09.1992r. jest niewystarczający do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym .

Treść tych dokumentów pozostaje więc w sprzeczności z treścią zakwestionowanego przez organ rentowy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym podano, że w całym spornym okresie ubezpieczony pracował w charakterze montera- spawacza.

Z uwagi na liczne rozbieżności w zeznaniach świadków, na podstawie tych zeznań nie można ustalić jakie konkretnie czynności wnioskodawca wykonywał w spornym okresie na stanowiskach montera instalacji wentylacyjnych, montera instalacji wentylacyjno- klimatyzacyjnej, montera instalacji i urządzeń wentylacyjno- klimatyzacyjnych oraz montera urządzeń i instalacji powietrznych. W szczególności nie można stwierdzić, że wnioskodawca pracował przy montażu konstrukcji metalowych. Wszystko wskazuje raczej na to, że nie były to takie prace, skoro odwołujący zajmował się montażem instalacji napowietrznych,

tj. kanałów, wyciągów i nawiewów. W dziale V, poz. 5 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) wymienione zaś zostały prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości.

Jednocześnie, na podstawie zeznań świadków Sąd ustalił, że jako monter instalacji wentylacyjnych, monter instalacji wentylacyjno- klimatyzacyjnej, monter instalacji i urządzeń wentylacyjno - klimatyzacyjnych oraz monter urządzeń i instalacji powietrznych wnioskodawca nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na wysokości, ponieważ pewne prace montażowe wykonywał również w kanale i na poziomie zerowym.

Jak wynika z dokumentacji pracowniczej, że stanowisko montera- spawacza zostało powierzono odwołującemu dopiero w dniu 01.02.1982 r. Od 15.02.1983 r. wnioskodawca przebywał jednak na budowie eksportowej w Austrii. W aktach osobowych, poza umową

z dnia 15.02.1983 r.- wskazującą, że w ramach wyjazdu ubezpieczony będzie pracował w charakterze montera- brak jest jakiegokolwiek innego dokumentu, z którego wynikałoby jakie stanowisko w/w zajmował w tym czasie i jaka pracę świadczył. Również z uwagi na rozbieżne zeznania świadków, nie można ustalić jaki był charakter pracy wnioskodawcy

w tym czasie i co ważne czym w ogóle odwołujący zajmował się od 15.02.1983 r. do 30.09.1992 r., tj. czy pracował przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości czy przy spawaniu (elektrycznym, gazowym czy atomowodorowym) czy przy obu tego rodzaju pracach oraz ewentualnie w jakim wymiarze. W oparciu o zeznania świadków można tylko stwierdzić, że na stanowisku montera - spawacza odwołujący zajmował się zarówno spawaniem, jak i przygotowaniem rur do spawania oraz montażem, przy czym częściej spawał niż montował. Jeżeli zaś chodzi o prace monterskie, w większości odbywały się one na wysokości, ale również w kanale i na poziomie zerowym.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów nie można zatem formułować wniosku, że w okresie od 01.02.1982 r. odwołujący pracował w szczególnych warunkach. Żadnej bowiem z prac, tj. monera i spawacza, nie wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Gdyby zaś przyjąć, że w ramach dobowego wymiaru czasu pracy wnioskodawca łączył dwa różne rodzaje prac wymienionych w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia, tj. prace montera i spawacza (czemu przeczy jednak treść umowy z dnia 15.02.1983 r.) i tak nie można byłoby przyjąć, że w tym czasie świadczył on pracę w szczególnych warunkach, chociażby z tego powodu, że jako monter pracował również w kanale i na poziomie zero, podczas gdy rozporządzenie wymaga, aby była to praca na wysokości.

Odwołujący nie wykazał zatem, aby w spornym okresie wykonywał pracę w szczególnych warunkach, a to na nim spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie (art. 6 k.c.).

W tym miejscu warto zauważyć, że przepisy dotyczące prawa do tzw. wcześniejszej emerytury, które stanowi wyjątek od zasady, że emeryturę przyznaje się po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego 60 lat w przypadku kobiet i 65 lat w przypadku mężczyzn, należy interpretować ściśle i w żadnym razie nie ma tu miejsca na wykładnię rozszerzającą. Skoro zaś tak, dla przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS wymaga się bezwzględnego spełnienia wszystkich wymienionych w tym przepisie przesłanek, jak i przesłanek określonych treścią rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

Zaznaczyć również trzeba, że nawet gdyby od 01.02.1982 r. wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach, okoliczność ta byłaby bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, ponieważ obowiązujące przepisy do przyznania prawa do tzw.

wcześniejszej emerytury wymagają 15-letniego stażu pracy w takim charakterze, a odwołujący mógłby się legitymować co najwyżej niespełna 10-letnim takim stażem.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.